

שערות הזד

במדינה

דרכי אדם

תה ודם

חמש שנים הגיש יעקב מורחי (24) תה בבית-משפט השלום בתל-אביב. גם ביום השישי האחרון היה שם, אלא שלא עם כוס תה. הוא עמד על דוכן האנשמים.

לפי כתב האישום נטפל יעקב לטרן צה"ל בדרכה לביתה, שבצפון תל-אביב. לאחר עיקוב ממושך אחריה הצליח יעקב למצוא את הרגע המתאים, בו לא היו אנשים ברחוב, להיצמד אליה, ולהציע לה הצעות מגוונות. הקצינה הגיבה בפעולת תגמול מהירה, ספרה לו על שתי לחייו והבריחה אותו. אך מוחה הצבאי המשיך לפעול. היא איבחנה במהירות שני פרטים חשובים אצל הכנה התוקף. רוונו הבלתי רגיל ור האות שי"ן, אותה היה מבטא באריכות.

מה הישעיה? לאחר שבועות מספר, כי אשר היתה הטרן בדרכה לטרט בקולנוע מוגרבת, הבחינה פתאום בתוקף. כדי לחדא את זהותו פנתה אליו, שאלה לטעה. התשו" בה: "שבע וחמישה" — בשי"ן מתגלגלת.

היא הזעיקה נידת משטרה, שלאחר רדי" מה קצרה הצליחה לעצור את יעקב. הוא זוהה גם כתוקף קטינה בת 10, ימים מספר לאחר המקרה עם הקצינה.

שיפט השלום, חיים שטיינברג, הרשיע את-יו בשני המקרים. המשיך לקרוא בקול מינוטוני את גזר-הדין.

מבלי שאיש באולם הבחין בכך, שלף מורחי סכין גילוח מכיס חולצתו, חתך את גרונו לרוחבו. פקיד בית-המשפט הבחין לפתע בשלולית דט גדולה לרגלי הנאשם. קפץ לעברו במהירות, תפס בחריד השטוע.

במכונית משטרה הובל מורחי לבית החולים איכילוב. השופט דחה את ביצוע גזר-הדין לחודש, למען יוכל יעקב לאצות את שלושת חודשי מאסרו בריא ושלם.

דרכי חיים

אשה לימים נוראים

חנות הצילום במרכז נתניה פירנסה את יצחק שטייגליץ ואת אמו הזקנה בכבוד. מדי פעם גם הוזמן לצלם ארועים שונים. באחד הימים צילם טקס חגיגי בבית החלוצות שבעיר, הבטיח להכין את התמו"נות עד טוף אותו שבו.

במועד שנקבע נכנסה לחנותו אחת מי דיירות הבית, ביקשה לקבל את התצלומים. בין השניים נקשרה שיחה שבעקבותיה התפתח ירידות עמוקה. יצחק החל מבקר את רווה בקביעות בבית-החלוצות, מקום שם התגוררה משך שנה מאז עלתה ארצה.

המושפחה התנגדה. באחד הימים פנה אליה יצחק בהצעה. "בואי תגורי בי" בתי", אמר לה, "את תספלי באמי החולה ואני אדאג לכל מחסורך". רווה הסכימה. שנים אחדות חיו יצחק ורווה כבעל ואשה לכל דבר. היא דאגה לאמרו עזרה לו גם בעבודת החנות. אילם קרוביו של יצחק ראו את ההסדר בעין רעה. למרות שרווה הציגה את עצמה בכל מקום כגברת שטי"גליץ" ואף יצחק נהג להציגה כך, ידעו כל מכריהם בעיר הקטנה, כי השניים אינם נשואים כחוק.

המפנה בחיי הזוג חל מיד לאחר מות אמו של יצחק. בני משפחתו הגבירו להצמ עליו, דרשו שיגרש את רווה מביתו.

קדושי ג'אח. לבסוף, משתכפו המרי"בות והחיים המשותפים הפכו סיט, פנתה רווה לעורך-דין, הגישה נגד יצחק — לו הרתה פעמים מספר והפילה את ולדותיה — תביעה לשלם מזונות. "אני ובעלי נש"אים", כתבה, "הוא קידשני בקדושי ביאה". כהוכחה צרפה רווה כמה תמונות שצולמו עלידי יצחק בשעת חייהם המשותפים.

השופט המחוזי, יצחק שילה, בפניו התבררה התביעה, לא מיהר לפסוק, העביר את התיק לבית-הדין הרבני כדי שיה יקבע קודם את טיב הנשואין, מאחר ויצחק טען כי יחסיו עם התובעת היו לסיפוק היצר בלבד ולא לקידושין.

"דבר אחד לא ברור לי", תהה השופט, "אם באמת לא ראית בה אשה חוקית, מדוע רשמת אותה על שמך בקופת-החולים ואפילו במס"ה-הכנסה?"

יצחק היסס מעט. "כל הענין התחיל בי" בית-הכנסת", הסביר לבסוף, "הייתי צריך להמנין לה מקום לימים הנוראים. אז איך אני ארשום אותה בבית-כנסת? כאהובה? הייתי מוכרח לרשום אותה כאשתי!"

בת 4

"איך מתחילים ללכת?"

"אשואל צנחן שווף. שואל זקן כושל. שואלת לוליטה תוססת. שואלים גדולים וקטנים דיילת קטנה עם צמה של זהב. הפלורוסנט זורם בעורקי היריד, כבה, ניד"ק, מסנדר, מצית את הצמה, כבה, ומיט"ען חדש, זה עתה ניפרק נהאיטובוס, כבר שואל: "איך מתחילים ללכת?"

הדיילת הקטנה פותרת בעיות-נצח כאלה בלי בעייות. שלושים בשעה. אולי המישים. לא איכפת לה לגמרי שככה נירצחות שמונה שעות שלה כל יום, מארבע עד שתיים עשרה. להיפך. טוב לה. הרבה יותר טוב מאשר להרוג אותן ליד מכינת כתיבה. אפילו ה"Keep smiling" שלה אינו מזויף. היא אומר בחיבות, שאחת, והבה קימחי, בת 23, שומרת אמונים למין ה"אנושי". שהיא אופטימית. שהיא מעולם לא העזה לחשוב כי בני-אדם גרועים מחיות. היא ארבת אותם, אפילו.

"אפשר לדעת איך קוראים לך?" שואל טיפוס מקחה. "לא עיסקר", אינו קיים במילון השי"ר

בת 17

שנה, על אוניה שכמעט טובעת, ועל שישה וודשים בטרפז. הסבתא נדרה נדר עוז בהרים. ובדרום תל-אביב, ברחוב ה"קונגרס, היא קיימה אותו. המשפחה ההלה לקרוא להבה: היאנס.

מי שילה. לפעמים היא מוסרת באדיבות את שמה. לפעמים היא אינה שומעת, כי אדיבות.

רק בבית קוראים לה היאנס — היא נפ. זה שייך לעמוד הראשון בהיסטוריה שלה, וזה הסיפור הנורא והרגיל, על משפחה, ונאצים, ווועות. על שלושה חודשי נדודים בהרים בבולגריה, עם יצור גיסס בן הצי

*** יריד זה לא פטריפטוי

יריד ירני היא מה שקוראים, ילדה טובה. היא מאורגנת, מתוכננת, צייתנית, שימרת סדר וחוק, לעיתים עד אב"סודי, עד שמתקבל הרושם המזר שהיא פשט נהנית לחוש עצמה חנוקה בעניבה עבה של פקודות. זהבה היתה סגלת מצטיינת במודיעין. עכשיו היא דיילת מצטיינת. זהה נערה שנוודה ל"מדים", לא חשוב איזה צבע, שמקומה במחנה מקבלי המרות. כמה בחורות ישראליות מוכנות להוציא מהפה את שלוש המלים "אהבתי את ה"מדים" ולהשבט שזה זכון?

זהבה כן. "אני לא מתכוונת לעשות כאן רושם על מישהו. אני באמת אהבתי אותם. דאגתי להם. בכלל, כל דבר שקיים — אני שומרת עליו. נורא מרגיו אותי, כשאני רואה סאתר מולול בחפץ של מי" שהו אחר."

וכך, בעקשנות להטת כזאת של חייל נאמן, היא גהצת כל יום את מדי היריד שלה בצבע טורקזי וכפתורי הזהב. באותו להט היא נושאת אותן על גופה המינאי טורי ומאימת על גברים המשמיעים חליפה מתרחבת זו, המתוכננת עלידי קאטי מט"מיר: "שלא תגידו מלה רעה עליה. נכון, היא לא הדוקה, אז מה?" מי שרוצה חתיכות, שילך למועדון. יריד זה לא סטריפטוי. זה אולי מה שזהבה אחרת, פחות פורמאלית, טבעית יותר, היתה עונה. לא זהבה הדיילת.

מוזמן היא חדלה לתמוה מדוע ראשים מסתובבים אחריה. היא מבינה אותם. כבר בגיל חמש-עשרה השלימה היאנס סופית עם רעיון הבלחות שצפוי לה, גורל אשה יפה. אולי זה שקר מגושם לומר שיש לה התנגדות מיוחדת למנה יומית של מחמאות, אבל הן גם לא עושת עליה רושם, עכשיו, בגיל עשרים ושלוש. גם ארוחת-הבוקר שלה אינה מותרה בה רשמים מיוחדים.

כמו כל אשה יפה מאד היא עדיין רחוקה, ללא מתור קבוע, בעוד אחותה ה"צעירה כמנה, נשואה. יש לה וליונה לוי גיס משותף. שנה בלבד, ולכן היא מקדמת עדיין בברכה הימהימים מלאי התפעלות כמו: "משפחתי, אה?" השמש אינה יודת: האישית ביותר של עורה הצח להפליא. גם לא של שיער הדבש העבות שלה, שרק פעמיים במשך 23 שנים נגעו בו מספר ריים.

עיני הדבש שלה הן רומן בפני עצמו. מתוך דיסקרטיות ועצלות גם יחד היא

מלכת הנשך

המראה האקזוטי של זהבה קימחי מבטיח לה מראש, תמיד, ובכל מקום, תשומת-לב מקסימאלית. היא חברותית, עליזה ורקדנית טובה. בתמונה נראית, זהבה בפוזו אופיינית בריקוד עם זוזה בחתונת אחותה.